

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE LEUVEN VAN 26 JUNI 2015

In de zaak van het openbaar ministerie

Vertegenwoordigd door substituut-procureur des Konings, K. E.

BURGERLIJKE PARTIJ

H. Steve Albert Maria, geboren te Ukkel op (...), wonende te Keerbergen,(...).
Ter zitting vertegenwoordigd door meester W. T., advocaat te Leuven.

TEGEN

1. L. Nick Edward Lisette, geboren te Mechelen op (...), woonachtig te Kampenhout, (...).
Beklaagde, ter zitting aanwezig en bijgestaan door meester A. K. loco meester I. K., advocaat te Muizen
2. S. Sasha, geboren te Bonheiden op (...), wonende te Putte, (...)
Beklaagde, ter zitting aanwezig en bijgestaan door meester A. D. S., advocaat te Wezemaal.

Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Sw.

Naar deze rechtbank verwezen op bevel van de Raadkamer.
Beklaagd te :

Te Keerbergen op 5 januari 2011,

A. Met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan H. Steve, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben gehad. met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat

tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst.

1 DE PROCEDURE

1.1.

De rechtbank nam kennis van:

- de stukken van het onderzoek
- de dagvaarding die werd betekend om te verschijnen voor de correctionele rechtbank
- de syntheseconclusie en de stukken voor de burgerlijke partij
- de conclusies en stukken voor tweede beklagde.
- de conclusies en stukken voor eerste beklagde

1.2.

De rechtbank hoorde :

- de raadsman van de burgerlijke partij
- het openbaar ministerie in zijn vordering
- de eerste beklagde, bijgestaan door zijn raadsman, in zijn middelen van verdediging
- de tweede beklagde, bijgestaan door zijn raadsman, in zijn middelen van verdediging.

De rechtbank beslist na tegenspraak.

2 ONTVANKELIJKHEID

De strafvordering is regelmatig en tijdig ingesteld en is ontvankelijk.

3 BESPREKING VAN DE TENLASTELEGGING

3.1 Feiten en verloop van het onderzoek

Op woensdag 5 januari 2011, om 6.13 u. werden twee inspecteurs van de politiezone BHK door het CIC verwittigd van een ‘persoon in nood’. Door het CIC werden zij gevraagd nazicht te verrichten op het adres van café (...), (...) te 3140 Keerbergen.

Mevrouw Chantal V. D. E. uit Putte zou gemeld hebben – in eerste instantie aan het CIC – dat haar zoon Nick L. iemand halfdood zou geslagen hebben in het café (...). Haar zoon zou zich verplaatsen met een Hyundai Tucson.

Ook een ploeg van de politiezone B. was met een onderzoek bezig. Zij begaven zich naar de woning van mevrouw Chantal V. D. E. en aanhoorden haar verhaal.

De politieploeg van de zone BHK deed nazicht aan café (...) maar kon daar niets abnormaals vaststellen.

Om 08.10 u. kwam er een tweede oproep in verband met de feiten binnen bij het CIC. Ditmaal is het de heer Steve H., huidige burgerlijke partij, die meldde dat hij het slachtoffer is geworden van een handgemeen. De feiten zouden gebeurd zijn te Keerbergen, ter hoogte van café (...). De oproeper was zeer verward en deelde aan de dispatcher mee dat hij in elkaar is geslagen, dat zijn tanden er vermoedelijk uit lagen, een hersenschudding heeft en dat hij momenteel niet wist waar hij was, dat hij geen huizen of mensen in zijn omgeving zag, dat hij hulpeloos in zijn Volkswagen Golf zat en zijn voertuig niet durfde verlaten en vermoedde dat hij ergens in de buurt van Keerbergen is.

Om 08.26 u. trof de politie Steve H. in zijn voertuig aan op de parking van een restaurant in Keerbergen. Hij zat zwaargewond in zijn voertuig. De hulpdiensten werden verwittigd en brachten Steve H. over naar de dienst Spoedgevallen van het ziekenhuis.

De heer Steve H. was gewond aan het hoofd en zijn kleding, namelijk zijn pull en broek, was met bloed doordrongen.

In het ziekenhuis vernam de politie dat Steve H. aan de dienstdoende arts verteld had dat op straat aangevallen was door enkele jongemannen.

Na overleg met de collega's van de zone B. kwam de politie tot de conclusie dat de vermoedelijke daders Nick L. en Sasha S. zouden kunnen zijn. Dit omwille van de oproep de moeder van Nick L. en omdat de moeder van L. aan de politie van de zone B. had meegedeeld dat haar zoon op het moment van de feiten met een zekere Sasha op stap was.

Uiteindelijk kan de politie van de zone B. op het adres van Nick L. het mogelijk vluchtvoertuig Hyundai Tucson met nummerplaat (...) op de oprit aantreffen. Ze kunnen er Nick L. en Sasha S. arresteren.

De politie treft ook in de (...) te Keerbergen, in de onmiddellijke buurt van café (...), op bloed lijkende substanties aan.

Het gerechtelijk labo van de Federale Gerechtelijke Politie kwam vaststellingen doen zowel in de onmiddellijke omgeving van café (...) als op de plaats van aantreffen van Steve H..

Op 5 januari 2011 om 11.35 u. legde Sasha S. een verklaring af aan de lokale politie BHK. (stuk 4)

De meest cruciale passage in het verhoor is het verhaal over de ontmoeting met Steve H. nadat zowel beklaagden als de burgerlijke partij café (...) verlaten hadden. Volgens Sasha S. die bestuurder was van de wagen waarin hij en Nick L. zaten, stopte hij bij

Steve H. omdat dit teken zou gedaan hebben. Sasha S. stapte als eerste uit. Sasha S. zou Steve H. een duw gegeven hebben omdat hij niet ophield met het tikkel op de ruit van de wagen. Nick L. zou dan ook uit de wagen gestapt zijn. Steven H. zou afgestapt zijn op Sasha S. en naar hem uitgehaald hebben.

Nick L. zou de man (Steve H.) dan aangevallen hebben. Hij zou een zestal keer uit volle macht met beide vuisten op het gezicht van Steve H. geslagen hebben. Sasha S. nam daarop het hoofd van het slachtoffer met zijn rechterarm in een klem. Hij draaide daarbij 180 graden en trok het lichaam van het slachtoffer mee. Vervolgens loste hij zijn greep waardoor het slachtoffer ten val kwam achter zijn voertuig. Tijdens de draai gaf Nick L. nog slagen tegen het achterhoofd van Steven H.. Toen het slachtoffer op de grond lag zou Nick L. het slachtoffer nog gestampt hebben. Sasha S. zou dan terug ingestapt zijn, hij had bloed op het gezicht van het slachtoffer gezien en was op dat moment in paniek. Ze zijn dan vertrokken.

Uit de camerabeelden van het café blijkt dat beklaagden het café verlieten om 04.20 u. en Steven H. om 04.40 u. Het café sloot om 04.45 u. (stuk 6)

Nick L. werd verhoord op 5 januari 2011 om 14.42 u. Zij verhaal is vrij gelijklopend met dat van Sasha S. tot het moment van het verlaten van het café. “Op een bepaald moment besloten Sasha en ik naar buiten te gaan. Op het moment dat we naar buiten stapten was het de bedoeling om naar huis te gaan. Om een voor mij onbekende reden wilde ik plots het slachtoffer opwachten om hem nog eens naar zijn bedoelingen te vragen. Ik ben samen met Sasha in de wagen gestapt en aldaar wachtten wij het moment af dat het slachtoffer het café zou verlaten. Het was mijn bedoeling om het slachtoffer op te wachten en hem te vragen wat zijn probleem was. ...”

Hij vertelde dan verder dat ze in de wagen hadden zitten wachten maar dat ze het slachtoffer niet zagen naar buiten komen. Toen ze de rolluiken van het café naar beneden zagen gaan, dachten ze dat het slachtoffer het café via een zijdeur had verlaten.

“We verlieten de plaats in de richting van de (...) en besloten nog een blokje om te rijden. In de (...) zagen we het slachtoffer staan. Hij stond volgens mij aan zijn auto. Ik vermoed dat het zijn wagen was want het portier stond open. Sasha stopte ter hoogte van het slachtoffer. Ik wilde de deur openen om uit te stappen. Het slachtoffer duwde deze echter terug dicht. Tevens tikte hij met de sleutels tegen het raam van het portier. Deze handeling herhaalde zich een 2 à 3 keer. Sasha is toen uitgestapt en rond de wagen gegaan. Er was een kleine schermutseling (beetje trekken en duwen). Hierdoor kon ik de deur openduwen waardoor het slachtoffer door middel van het portier weggeduwd werd.(onderbreking verhoor gedurende 4 minuten) ...Ik herinner mij nog dat Sasha en het slachtoffer aan het trekken en duwen waren. Ik heb hierop naar het slachtoffer uitgehaald. Ik heb hem met mijn gesloten rechter vuist een 5 à 6 keer met volle kracht in het aangezicht en achterhoofd geraakt. Het slachtoffer wilde terug naar mij uithalen maar hij was hiertoe niet meer in staat. Sasha heeft hem tegen de grond geduwd. Toen het slachtoffer tegen de grond lag heb ik hem nog een tweetal keer het middenrif gestampt. Bij de laatste stamp riep ik nog iets tegen het slachtoffer waardoor deze naar boven keek. Hierdoor zag ik dat zijn aangezicht onder het bloed zat. We zijn vervolgens terug in de auto gestapt en Sasha reed in de richting van zijn woning. Op mijn vraag is Sasha nog eens langs het slachtoffer gereden. Door al het bloed was ik er niet gerust in. Ik was er me bewust van dat het slachtoffer mogelijk in ernstig gevaar verkeerde. ...”

Diezelfde dag nog werd een gerechtelijk onderzoek gevorderd tegen huidige beklaagden en dit wegens “Als dader of mededader te Keerbergen op 5 januari 2011 Opzettelijke slagen en verwondingen met ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge en met voorbedachten rade. Gevraagd werd een aanhoudingsmandaat af te leveren.

Bij de onderzoeksrechter verklaarde Sasha S. dat Nick hem in het café gezegd had dat die kerel hem probeerde te versieren en dat hij hem zo dadelijk ging afslaan. Nick zou volgens Sasha niet tegen homo's kunnen, Sasha zelf zou er daar geen last van hebben. Hij verklaarde ook dat ze in de auto op die kerel bleven wachten. Sasha S. zou niet willen blijven. “Maar Nick zei dat hij die kerel wou hebben. Ik ben maar gebleven omdat ik erger wou voorkomen. Ik weet dat Nik[sic] een agressieveling is”. Sasha S. verklaart nu ook dat ze een blokje om gereden zijn. Sasha S. zou nu het slachtoffer met zijn hoofd in een greep genomen hebben en hem tegen de grond gegooid hebben, om erger te voorkomen.

Steve H. kon pas op 17 januari 2011 verhoord worden. Voordien liet zijn toestand dit niet toe. (zie medisch attest als bijlage bij stuk 23)

Hij verklaarde dat hij na het verlaten van het café naar zijn wagen ging om daaruit zijn jas en gsm te halen en dan te voet naar huis te gaan. Hij werd echter vastgegrepen door meerdere personen die hem tegen de grond gooiden en op hem begonnen te stampen. Hij kreeg continu stampen in het aangezicht en voelde zijn tanden afbreken. Hij raakte buiten bewustzijn. Toen hij bijkwam lag hij op straat en had hij het koud. Hij probeerde recht te staan, maar dat lukte niet. Later werd hij wakker in zijn auto op een plek die hij niet kende. Hij kon dan de hulpdiensten bellen.

In een herverhoor van 19 januari 2011 stelde eerste beklaagde Nick L. dat hij eerder Sasha S. in bescherming genomen heeft. Hij verklaart nu dat nog voor hij uitgestapt was, Sasha het slachtoffer al geslagen had, ‘hard met gesloten vuist op het aangezicht van het slachtoffer’. Niet alleen Nick L., maar ook Sasha S. zouden op het slachtoffer gestampt hebben.

“Hierbij moet ik toegeven dat we ook tegen het hoofd van het slachtoffer gestampt hebben. Ik wens te verklaren dat we het hoofd niet als dusdanig viseerden. We stampten het slachtoffer om hem te raken, om het even waar.”

Op 21 januari 2011 werd een confrontatieverhoor gehouden tussen beide beklaagden. Ze bleven elk op het standpunt, waarbij het standpunt van Nick L. nog steeds het meest overeenstemde met de verklaring van het slachtoffer.

Sasha S. ging in op het voorstel een polygraaf test te ondergaan en het resultaat was dat hij geen leugenachtige reacties vertoonde op de vragen : Betreffende die agressie van 5 januari 2011, hebt gij het slachtoffer gestampt ?, ... waart gij het die het slachtoffer heeft gestampt ?, ... waart gij de persoon die het slachtoffer heeft gestampt ? waarop hij telkens NEEN antwoordde.

Op 18 mei 2011 stelde de heer Steve H. zich burgerlijke partij bij de onderzoeksrechter.

3.2 Procedure en kwalificatie

Bij beschikking van de raadkamer van de rechtbank van Leuven werden beklaagden verwezen naar de correctionele rechtbank.

Beklaagden en de burgerlijke partij werden gedagvaard om te verschijnen op de zitting van 14 december 2011 van de 19de correctionele kamer.

Op die datum stelde de rechtbank de zaak ambtshalve uit naar de zitting van 9 maart 2012.

In een conclusie van de burgerlijke partij, opgesteld voor de zitting van 14 december 2011 maar uiteindelijk neergelegd op de zitting van 9 maart 2012, vraagt de burgerlijke partij de aanstelling van een deskundige :

“Dat in hoofde zich dan ook de aanstelling van een geneesheer-gerechtsdeskundige alvorens recht te doen zich opdringt teneinde na te gaan of, en zo ja in welke mate, er sprake is van blijvende arbeidsongeschiktheid in hoofde van concludent teneinde na te gaan of de in de dagvaarding weerhouden tenlastelegging overeenstemt met de ernst van de letsels van concludent;”(vet en onderlijning door de rechtbank)

In het tussenvonnis van 4 mei 2012 waarin een deskundige werd aangesteld, wordt uitdrukkelijk gesteld :

“De burgerlijke partij stelt onder meer dat er sprake is van bestendige arbeidsongeschiktheid, zoals bestraft bij artikel 400 van het strafwetboek.

De rechtbank dient de juiste kwalificatie te geven aan de feiten die aan haar beoordeling worden voorgelegd.

De vordering van de burgerlijke partij zou eventueel een wijziging van de voornoemde kwalificatie kunnen impliceren.

Om met kennis van zaken te kunnen oordelen en met het oog op een juiste kwalificatie van de feiten, acht de rechtbank het aangewezen een deskundig onderzoek te bevelen,

Nadat de aangestelde deskundige diende vervangen te worden omdat deze de opdracht niet kon aanvaarden, werd op 9 januari 2015 het definitief deskundig verslag opgesteld.

Als besluit weerhield de dr. K. D. M. onder meer een blijvende economische ongeschiktheid van 25 % vanaf de consolidatiedatum van 5 januari 2012.

Beklaagden en hun raadslieden waren dus minstens via het tussenvonnis van 4 mei 2012 en dit in combinatie met de besluiten van het deskundig verslag, op de hoogte van de mogelijke herkwalificatie, reden waarom een deskundige werd aangesteld.

Geen van de beklagde betwistte trouwens het bestaan van een blijvende arbeidsongeschiktheid of (blijvende economische ongeschiktheid). Zij namen de blijvende economische ongeschiktheid op in hun bespreking van de begroting van de schade.

Beklaagde hebben zich kunnen verdedigen op de kwalificatie :

Te Keerbergen op 5 januari 2011,

A. Met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan H. Steve, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen, hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van een het gebruik van een orgaan, hetzij een zware vermindering ten gevolge hebben gehad, met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst.

3.3 Verdere bespreking

3.3.1. Opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan Steve H.

Geen van beide beklagde betwist aanwezig geweest te zijn op de plaats waar de slagen en verwondingen, waarvan Steve H. op 5 januari 2011 's morgens het slachtoffer werd, werden toegebracht.

Eerste beklagde Nick L. heeft van bij de aanvang zijn rol duidelijk toegegeven. Hij gaf uiteindelijk toe vijf à zes slagen in het gezicht en stampen op het middenrif en eveneens op het hoofd gegeven te hebben aan Steve H..

Tweede beklagde bevestigde de slagen die door Nick L. gegeven werden. Ook gaf hij dit toe aan zijn moeder, nog voor enige politietussenkoms.

De slagen en verwondingen waren intentioneel.

Er is minstens reeds bewezen dat eerste beklagde Nick L. opzettelijk verwondingen of slagen toediende aan Steve H..

Tweede beklagde Sasha S. gaf toe dat hij Steve H. een duw gegeven had omdat die niet ophield met het tikken van een sleutel op de autoruit. Nick L. was toen nog niet uitgestapt.

Tweede beklagde Sasha S. gaf van in het begin ook toe dat hij het hoofd van het slachtoffer met zijn rechterarm in een klem nam. Hij draaide daarbij 180 graden en trok het lichaam van het slachtoffer mee. Vervolgens loste hij zijn greep waardoor het slachtoffer ten val kwam achter zijn voertuig.

Dit werd ook bevestigd door Nick L.. Het slachtoffer herinnerde zich dat hij bij de keel gegrepen werd en hij vermoedde dat het een elleboogplooi was.

Een 'slag' in de zin van artikel 398, 399, 400, ... kan omschreven worden als een schok of een stoot tegen een menselijk lichaam, waardoor dit in bruuske aanraking komt met een ander voorwerp van een harde aard" (Cass. 27 februari 2002, R.D.P.C. 2002, 956, noot; Cass. 28 november 1932, Pas. 1933, I, 31.)

De duw, de klemgreep en het op de grond doen vallen, zijn juridisch te kwalificeren als slagen.

Tweede beklaagde vraagt de herkwalficering van de tenlastelegging in schuldig verzuim.

Tweede beklaagde is pas na zijn aanvankelijke verklaring, namelijk pas bij de voorleiding bij de onderzoeksrechter met de versie op de proppen gekomen dat hij het slachtoffer bij de nek vastnam 'om erger te voorkomen', waarmee hij de agressieve instelling van Nick L. bedoelde.

De slagen waren een actieve daad die al voldoet – zonder nu reeds uitspraak te doen over de eventuele verzwarende omstandigheden – aan de kwalificatie opzettelijke slagen en verwondingen. Herkwalficatie naar schuldig verzuim dat een onthouding inhoudt, is hier niet mogelijk.

De slagen en verwondingen waren intentioneel.

Er is minstens reeds bewezen dat tweede beklaagde Sacha S. opzettelijk verwondingen of slagen toediende aan Steve H..

3.3.2. Voorbedachtheid

Beide beklaagden blijven – en dit blijkt objectief uit de camerabeelden in het café – twintig minuten in de wagen zitten wachten. Dit was niet zoals Sasha S. aanvankelijk verklaarde om naar liedjes te luisteren, maar wel omdat men Steve H. aan het opwachten was. Eerste beklaagde gaf dit onmiddellijk toe, tweede beklaagde pas na de verklaringen van eerste beklaagde.

Ook in het café zelf zijn er meer dan waarschijnlijk reeds afspraken gemaakt, minstens plannen voorgesteld tussen beklaagden. In het andere geval zouden zij bij het vertrek in het café gewoon vertrokken zijn.

Niet alleen zaten zij te wachten in de wagen, maar wanneer het café sloot, gingen beide beklaagden, met Sasha S. aan het stuur, een blokje om rijden om Steve H. te zoeken. Dit met de bedoeling de slagen toe te dienen waarvan de burgerlijke partij uiteindelijk het slachtoffer geworden is. Van zodra de burgerlijke partij aangetroffen werd naast zijn wagen, gebeurde alles zonder nog verdere afspraken te moeten maken.

De voorbedachtheid is in hoofde van beide beklaagden bewezen.

3.3.3 Dader-/Mededaderschap – art. 66 Sw.

De strafbare deelneming, zoals zij door de artikelen 66-69 Sw. is geregeld, heeft betrekking op de gevallen waarin één of meer personen het strafbare feit plegen, zoals in de wettelijke delictomschrijving wordt voorzien (daderschap), die daartoe worden aangezet of bijgestaan door één of meer andere personen, die zonder de bepalingen van artikel 66-69 Sw. straffeloos zouden blijven (deelneming).

In deze zaak hebben beide beklaagden slagen of verwondingen toegediend aan het slachtoffer. Ze hebben daarbij ook samengewerkt. Zo reed tweede beklaagde met de auto naar het slachtoffer en vervoerde eerste beklaagde eveneens naar het slachtoffer. Zo hield tweede beklaagde het slachtoffer in een klem terwijl eerste beklaagde slagen toediende aan het slachtoffer. Zo deed tweede beklaagde het slachtoffer op de grond

terechtkomen, waarna minstens eerste beklagde in staat was om op het slachtoffer te stampen.

Beide beklagden zijn dader in de zin van artikel 66 Sw.

3.3.4. De gevolgen van de slagen of verwondingen

Het einde van het besluit van het verslag van de wetsarts Dr. W. D. die de burgerlijke partij onderzocht op de dag van de feiten van 13.30 u. tot 14.30 u. en opnieuw van 16.00 u. tot 17.30 u. luidt als volgt :

“... Betrokkene werd op 05/01/11 om 08.34 u. opgenomen in het ziekenhuis waar ze een multifragmentaire onderkaakfractuur en een hersenschudding vaststelden. De onderkaak werd diezelfde dag nog heelkundig gefixeerd, een heringreep werd voorzien op 07/01/11. Betrokkene werd ter observatie opgenomen op de dienst Neurologie. Een eerste interpretatie van beeldvorming van de hersenen toont mogelijk een subduraal hematoom (hersenvloeding). Verdere opvolging zal dit moeten uitklaren.

Betrokkene vertoont meerdere (schaaf)kneuzingen op het gelaat, de ledematen en de rug/ribben. Deze zijn alle het gevolg van stomp trauma en kunnen passen bij meerdere slagen/stampen op het lichaam en val op de grond.

Er is op basis van de opgelopen letsels (tijdelijke) ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid en werkonbekwaamheid. Het is nog onmogelijk om een uitspraak te doen over eventuele blijvende letsels.”

Bij vonnis van 4 mei 2012 werd een deskundige aangesteld om de aard van de letsels na te gaan, meer in het bijzonder om na te gaan of er sprake was van een blijvende arbeidsongeschiktheid zodat de feiten eventueel als een inbreuk op artikel 400 Sw. moeten gekwalificeerd worden.

De aangestelde deskundige kwam in haar verslag tot de volgende conclusie :

“... Op basis van de beschikbare elementen, na anamnese en klinisch onderzoek, komt het voor dat Steve H. aan de gevolgen van de slagen en verwondingen op 5 januari 2011 een vermindering van persoonlijk functioneren overhoudt, die best geraamd wordt op 20 %. De economische weerslag wordt op 25 % geraamd. De blijvende huishoudelijke ongeschiktheid wordt gelijk groot geacht als de blijvende persoonlijke ongeschiktheid. Als consolidatiedatum wordt, bij gebrek aan opvolgingsgegevens en in het licht van de geringe evolutie die neuropsychologisch blijkt uit de onderzoeken die plaatsvonden in oktober 2011 en in het kader van huidige expertise, de verjaringsdatum van de feiten vooropgesteld, met name 05/01/2012. ...

...

- Consolidatie op 05/01/12 met 20 % blijvende huishoudelijke en persoonlijke ongeschiktheid en 25 % blijvende economische ongeschiktheid. ...”

Er is dus sprake van een blijvende economische ongeschiktheid, of in de termen van artikel 400 Sw. : een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid.

3.3.5. Werd het misdrijf gepleegd vanuit een discriminatoire drijfveer ?

Artikel 405quater dat een verzwarende omstandigheid omschrijft en de strafmaat bepaalt voor het geval de verwondingen of slagen werd toegebracht vanuit een discriminerende drijfveer werd laatst gewijzigd door art. 2 van de wet van 14 januari 2013 (B.S. 31 januari 2013) met inwerkingtreding op 10 februari 2013.

De tekst van artikel 405quater Sw. luidt thans :

Art. 405quater. Wanneer een van de drijfveren van de misdaad of het wanbedrijf bestaat in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn geslachtsverandering, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, zijn syndicale overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst, zijn de straffen de volgende :

1° in de in artikel 393 bedoelde gevallen is de straf levenslange opsluiting;

2° in de in de artikelen 398, 399, 405 en 405bis, 1° tot 3°, bedoelde gevallen wordt de in voornoemde artikelen bedoelde maximale gevangenisstraf verdubbeld met een maximum van vijf jaar en de maximale geldboete verdubbeld met een maximum van vijfhonderd euro;

3° in de in de artikelen 400, eerste lid, 402 en 405bis, 4°, bedoelde gevallen is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar;

4° in de in de artikelen 400, tweede lid, 401, eerste lid, 403, 405bis, 5° en 9°, bedoelde gevallen is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar;

5° in de in de artikelen 401, tweede lid, 405bis, 6°, 7° en 10°, bedoelde gevallen is de straf opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar;

6° in de in de artikelen 404, 405bis, 8° en 11°, bedoelde gevallen is de straf opsluiting van twintig jaar tot dertig jaar.

Vóór 10 februari 2013 – en dus ook op het ogenblik van de feiten was de vorige versie van artikel 405quater Sw. van kracht, dat luidde als volgt :

Art. 405quater. In de gevallen bepaald in de artikelen 393 tot 405bis kan het minimum van de bij die artikelen bepaalde straffen worden verdubbeld in geval van correctionele straffen en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting, wanneer een van de drijfveren van de misdaad of het wanbedrijf bestaat in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, zijn syndicale overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst.

Het nieuwe artikel 405quater Sw. wijzigde zowel de omschrijving van het misdrijf als de strafmaat. Thans geldt immers ook een geslachtsverandering als discriminatoir motief dat een verzwarende omstandigheid kan opleveren.

In de eindvordering, waarnaar de beschikking van verwijzing naar de correctionele rechtbank verwijst, wordt de kwalificatie van een nog oudere tekst van artikel 405quater gebruikt (waarin de syndicale overtuiging nog niet geldt als verboden discriminatoir motief) als basis voor de kwalificatie.

De twee discriminatiegronden (geslachtsverandering en syndicale overtuiging) zijn van geen belang in deze zaak.

Het gaat om discriminatie omwille van de seksuele geaardheid van het slachtoffer. Dat motief was zowel een strafverzwarende omstandigheid in de versie van artikel 405quater Sw. zoals dit van kracht was op het ogenblik van de feiten als thans.

Wanneer een nieuwe wet een oude wet betreffende hetzelfde onderwerp opheft, blijven de onder het stelsel van de oude wet gepleegde misdrijven strafbaar, wanneer het feit ook door de nieuwe wet als misdrijf wordt aangemerkt en strafbaar gesteld. (C. Van den Wyngaert, Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen, deel 1 Strafrecht, 8ste herziene uitgave, Maklu, 2011, p.116.).

Op grond van art. 2 Sw. wordt indien de feiten bewezen zouden zijn, de minst zware straf toegepast, indien de straf, ten tijde van het vonnis bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald.

Artikel 405quater voorziet een verzwarende omstandigheid voor het geval het misdrijf werd gepleegd vanuit een discriminerende drijfveer. Deze ingreep door de wetgever werd door het Grondwettelijk Hof niet als onevenredig beschouwd (Gw. H. 12 februari 2009, nr. 17/2009).

Deze verzwarende omstandigheid kan worden toegepast van zodra de haat, het misprijzen of de vijandigheid één van de drijfveren van de dader vormt. Het moet dus niet de enige of zelfs maar de doorslaggevende drijfveer voor het plegen van het misdrijf zijn. (A. DE NAUW, Inleiding tot het bijzonder strafrecht, Mechelen, Kluwer, 2010, 211, nr. 261; D. EVENS, “Hoe verzwarend zijn de verzwarende omstandigheden uit de Antidiscriminatiewet ? Is het omdat ze anders zijn?” (noot onder Corr. Mechelen 23 december 2004, T. Strafr. 2007, 68, nr. 6; J. VRIELINK, S. SOTTIAUX en D. DE PRINS, “ De antidiscriminatiewet”, NjW 2003, 299, nr. 113.)

Het is niet voldoende dat het misdrijf werd gepleegd op een persoon voor wie een van de discriminatiegronden kan gelden. Het moet worden aangetoond dat de haat, het misprijzen of de vijandigheid daadwerkelijk ook (één van) de drijfve(e)r(en) was van de dader; het misdrijf moet zijn gepleegd omdat het slachtoffer een bepaald kenmerk had (GwH. 12 februari 2009, nr. 17/2009; A. DE NAUW, *ibid.*, 211, nr. 261 ; J. VRIELINK, S. SOTTIAUX en D. DE PRINS, *ibid.*, 299, nr. 113.)

Het is niet van belang of het slachtoffer al dan niet werkelijk een homoseksuele voorkeur zou gehad hebben. Het is de drijfveer in hoofde van de daders die van belang is.

De discriminatoire drijfveer maakt een persoonlijke verzwarende omstandigheid uit.

In de versie van artikel 405quater Sw. die van toepassing was op het ogenblik van de feiten, was het strafverzwarende effect facultatief, nu de wettekst toen duidelijk sprak over 'kan'.

De rechtbank is van oordeel dat in hoofde van beide beklaagden deze strafverzwarende omstandigheid geldt.

Reeds in het eerste verhoor gebruikte tweede beklaagde het woord 'janettenpraat' dat eerste beklaagde zou gebruikt hebben wanneer hij het had over de conversatie met het latere slachtoffer.

In het eerste verhoor van eerste beklaagde heeft hij het over het slachtoffer en vindt hij dat het slachtoffer eruit zag als een homofiel. Hij haast zich dan wel te zeggen dat hij 'in wezen' niets tegen homofiele personen heeft, maar hij ook niet wenst door hen benaderd te worden. Hij raakte daarna opnieuw in gesprek met het latere slachtoffer want 'Ik wilde tevens weten wat hij met zijn homofiele neigingen ten opzichte van mijn persoon wilde zeggen.'

Tweede beklaagde stelde bij de onderzoeksrechter dat Nick hem zei dat die kerel (= de burgerlijke partij) hem probeerde te versieren en dat hij hem zo dadelijk ging afslaan. 'Hij kan niet tegen homo's.' Tweede beklaagde voegde er dan aan toe : Ik heb daar geen last van.

Geen van beide beklaagden wil gezegd hebben dat ze omwille van de door hen veronderstelde homoseksuele voorkeur van het slachtoffer de feiten gepleegd hebben. Het wordt echter wel spontaan ter sprake gebracht en geen enkele andere reden, geen enkel ander motief, verklaart waarom beide beklaagden het slachtoffer gedurende lange tijd opwachten, opzoeken en dan zonder enige verklaring in mekaar slaan met bijzonder zware gevolgen voor de fysieke integriteit van het slachtoffer.

3.3.6 Besluit over de schuld

De feiten van de tenlastelegging zoals omschreven in de in punt 3.2 voorgestelde herkwalificering zijn ten aanzien van beide beklaagden bewezen door de resultaten van het gevoerde opsporingsonderzoek en gerechtelijk onderzoek zoals deze terug te vinden zijn in het strafdossier, in het bijzonder de rechtmatige vaststellingen van de verbalisanten, van het gerechtelijk labo, de verklaring van het slachtoffer, de foto's, de medisch attesten, de verslagen van de onderzoeken door de aangestelde deskundigen (wetsarts, toxicoloog, dr. K. D. M.) en minstens gedeeltelijk de eigen verklaringen van beklaagden zelf.

3.3.7 Bevoegdheidscontrole

3.3.7.1 Nieuwe bevoegdheidscontrole na herkwalificatie

Als de rechter erkent dat hij bevoegd is volgens de kwalificatie die de feiten van de tenlastelegging kregen in de akte die de zaak bij hem aanhangig maakte wil dat nog niet zeggen dat hij bevoegd is en blijft. Hij moet dan o.m. onderzoeken welke de juiste kwalificatie is die de feiten verdienen. Hij mag en moet de juiste kwalificatie aan de feiten geven. Als die kwalificatie op een misdrijf wijst dat aan zijn

bevoegdheid ontsnapt, moet hij zich onbevoegd verklaren (Cass., 9 juni 2009, AR P.09.201 N, Arr.Cass., 2009, nr. 387).

Een echt bevoegdheidsprobleem rijst als de rechter van oordeel is dat het misdrijf, dat tot zijn bevoegdheid behoort zoals het in de inleidende akte werd omschreven, in werkelijkheid een zwaardere kwalificatie verdient waardoor het misdrijf tot de bevoegdheid van een hogere rechter behoort.

De correctionele rechtbank bij welke een vervolging wordt ingesteld voor wanbedrijf moet zich onbevoegd verklaren als zij vaststelt dat het feit als een misdaad moet worden omschreven (Cass., 29 april 1974, Arr.Cass., 1974, 952; Cass., 25 oktober 1976, Arr.Cass., 1977, 238; Cass., 28 september 1977 en 21 februari 1978, Arr.Cass., 1977-78, 138 en 733; Cass., 14 februari en 4 april 1979, Arr.Cass., 1978-79, 708 en 920; Cass., 19 maart en 15 april 1980, Arr.Cass., 1979-80, 866 en 1007; Cass., 14 oktober 1980 en 14 januari 1981, Arr.Cass., 1980-81, 161 en 521; Cass., 6 maart 2002, AR P.02.186 F, Arr.Cass., 2002, nr. 161; Cass., 23 juli 2002, AR P.02.907 N, Arr.Cass., 2002, nr. 405; Cass., 7 januari 2003, AR P.02.1464 N, Arr.Cass., 2003, nr. 12; Antwerpen, 19 november 2002, T. Strafr., 2003, p. 215; Mons, 26 november 2002, JT, 2003, p. 273; Antwerpen, 11 oktober 2007, Nullum crimen, augustus 2008, p. 293).

Na herkwalificatie bedraagt in dit dossier de wettelijke minimum- en maximumstraf in de strafwet zoals deze van kracht was op het tijdstip van de feiten : Opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar met de mogelijkheid de minimumstraf met 2 jaar te verhogen (art. 392, 400 lid 2, 405quater(oud) Sw.)

Volgens de huidige wetgeving bedraagt de straf : opsluiting van 10 tot 15 jaar(art. 392, 400 lid 2, 405quater(nieuw) Sw.).

Zowel ten tijde van de feiten als nu dienen de feiten gekwalificeerd te worden als een misdaad.

In de eindvordering van 6 mei 2011 werden de feiten anders gekwalificeerd en werden dan ook geen verzachtende omstandigheden vermeld.

De beschikking van de raadkamer van 10 juni 2011 met verwijzing van de feiten naar de correctionele rechtbank vermeldde evenmin verzachtende omstandigheden.

De correctionele rechtbank zal onbevoegd zijn indien er geen verzachtende omstandigheden de correctionalisatie zouden toelaten.

De correctionele rechtbank kan zich immers bevoegd verklaren door de verzachtende omstandigheden aan te nemen wanneer de correctionele rechtbank vaststelt dat de bij haar aanhangig gemaakte misdaad niet is gecorrectionaliseerd en daarvoor in aanmerking komt op grond van artikel 2, derde lid van de wet van 4 oktober 1867.

3.3.7.2. Bestaan van verzachtende omstandigheden ?

In deze zaak stelt de rechtbank vast dat de straf bepaald in artikel 392-400, tweede lid-405quater (stand wetgeving op 05.01.2011) Sw. de twintig jaar opsluiting niet te boven gaat (art. 2, derde lid, 1° W. 4 oktober 1867) en dat er in hoofde van beklaagden verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, namelijk de afwezigheid van criminele veroordelingen in hun strafrechtelijk verleden, die maken dat de feiten in aanmerking komen voor behandeling door deze rechtbank.

De rechtbank verklaart zich met aanneming van de in de vorige alinea vermelde verzachtende omstandigheden, bevoegd om kennis te nemen van de feiten van de enige tenlastelegging.

3.3.8. Besluit

De feiten zoals geherkwalificeerd zijn bewezen lastens beide beklaagden.

De rechtbank verwijst daarvoor naar de hoger reeds aangehaalde elementen in de voorgaande bladzijden van dit vonnis.

4 DE STRAFMAAT

4.1 Vorderingen

Het openbaar ministerie vorderde voor elk van de beklaagden een gevangenisstraf van 30 maanden waarvan de helft met uitstel van tenuitvoerlegging.

Eerste beklaagde en zijn raadsman verzochten om een milde toepassing van de strafwet. Hij stelde ook bereid te zijn een werkstraf uit te voeren.

Tweede beklaagde en zijn raadsman vroegen om de vrijspraak voor de tenlastelegging 'opzettelijke slagen en verwondingen' en vroegen de herkwalificatie van de feiten in schuldig verzuim en beklaagde hiervoor te veroordelen tot een werkstraf.

4.2 Bespreking

Bij de bepaling van de straf of alternatieve maatregel houdt de rechtbank rekening met de wettelijke strafmaat, de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde. Ook kan rekening gehouden worden met het strafrechtelijk verleden van beklaagde.

4.2.1. Wettelijke strafmaat

4.2.1.1. Wettelijke strafmaat misdrijf

De feiten van de enige tenlastelegging kunnen worden bestraft met opsluiting van 5 jaar tot 10 jaar met de mogelijkheid de minimumstraf met 2 jaar te verhogen (art. 66, 392, 400 lid 2, 405quater(oud) Sw.).

Na toepassing van de in dit vonnis aangenomen verzachtende omstandigheden kan nog een gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar en een facultatieve geldboete van 26,00 tot 1.000,00 euro worden uitgesproken.

Overeenkomstig artikel 84 Sw. kunnen schuldigen van wie de criminele straf tot gevangenisstraf wordt verminderd, zoals bij beklaagde het geval is, worden veroordeeld tot ontzetting van alle of van een deel van de in artikel 31, eerste lid Sw. vermelde rechten gedurende ten minste vijf jaar en ten hoogste tien jaar.

4.2.2. Ernst van de bewezen strafbare feiten

De feiten zijn bijzonder ernstig. De bewezen strafbare feiten tonen aan dat beklaagden onvoldoende respect hebben voor de fysieke integriteit van andere personen en de eigenheid van iedere individuele persoon. Dergelijk gedrag is ontoelaatbaar.

4.2.3. De persoonlijkheid van de beklaagde en eventueel strafrechtelijk verleden

Over de persoonlijkheid van beklaagden is de rechtbank geïnformeerd door de inhoud van het strafdossier, met name de inhoud van de verhoren, de inlichtingen over het verloop van het verhoor, de aanvangs- en meldingsverslagen inzake de vrijheid onder voorwaarden van beide beklaagden tijdens het onderzoek, het verslag van de maatschappelijke enquête over Nick L. van 19 oktober 2012, Het verslag van de maatschappelijk enquête over Sasha S. van 22 oktober 2012, de ondervraging van beklaagden op de zitting van 8 mei 2015 en de pleidooien van hun raadslieden.

Eerste beklaagde heeft reeds een strafregister, maar naast vijf veroordelingen voor de politierechtbank, maakt dit geen melding van feiten die gelijkaardig zijn aan de feiten waarvoor hij thans vervolgd wordt.

Tweede beklaagde heeft reeds een strafregister, maar naast één veroordeling voor de politierechtbank, maakt dit geen melding van feiten die gelijkaardig zijn aan de feiten waarvoor hij thans vervolgd wordt.

Beklaagden komen in theorie allebei nog in aanmerking voor opschorting van de uitspraak van de veroordeling of uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf.

4.2.4. Hoofdstraf

4.2.4.1. Gevangenisstraf

De gevangenisstraf is verplicht.

Een duur van 30 maanden is een wettelijke straf die aangepast is aan de ernst van de bijzonder gewelddadige feiten, de persoonlijkheid van de eerste beklaagde, zijn strafrechtelijk verleden en het tijdsverloop sinds de feiten.

Een duur van 30 maanden is een wettelijke straf die aangepast is aan de ernst van de bijzonder gewelddadige feiten, de persoonlijkheid van de tweede beklaagde, zijn strafrechtelijk verleden en het tijdsverloop sinds de feiten.

Een gevangenisstraf is in deze zaak de meest aangewezen en noodzakelijke wijze van sanctioneren, gelet op de ernst van de feiten.

4.2.4.2. Werkstraf

Een werkstraf zoals gevraagd door beklaagden en waartoe beklaagden ondergeschikt ook bereid waren, kan niet toegestaan worden.

De feiten zijn bijzonder ernstig en de gevolgen voor het slachtoffer zijn thans nog steeds – letterlijk en figuurlijk – niet te overzien. Een werkstraf zou een onvoldoende effect hebben op beklaagden en de kans op herhaling van gelijkaardige feiten onvoldoende tegengaan.

4.2.5. Bijkomende straffen

4.2.5.1. Geldboete

De geldboete is facultatief.

Het is niet nodig een geldboete op te leggen.

4.2.5.2. Verbeurdverklaring

Overeenkomstig artikel 42 van het Strafwetboek moet de verbeurdverklaring worden toegepast

- op de zaken die het voorwerp van het misdrijf uitmaken, en op die welke gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van het misdrijf, wanneer zij eigendom zijn van de veroordeelde
- op de zaken die uit het misdrijf voortkomen
- op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit de belegde voordelen.

Alle in beslag genomen goederen zijn bewijsstukken die deel uitmaken van het strafdossier.

4.2.6 Herstelbemiddeling

Indien er door een bemiddeling elementen aan de rechtbank ter kennis worden gebracht, vermeldt de rechtbank dit in het vonnis. De rechtbank kan hiermee rekening houden en vermeldt dit dan in het vonnis (art. 195, 5de alinea Sv.).

Aan beklaagden en de schadelijder-burgerlijke partij Steve H. werd informatie bezorgd over de mogelijkheid tot een overeenkomst over de schade te komen.

Het blijkt echter niet dat enige betaling of enig akkoord werd afgesloten tussen partijen

4.2.7. Strafitvoeringsmodaliteiten

Uitstel van de tenuitvoerlegging

Beklaagden komen nog in aanmerking voor uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf.

Uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf kan toegestaan worden aan beide beklaagden voor de helft van de gevangenisstraffen.

Het toegekende uitstel van tenuitvoerlegging moet herhaling van gelijkaardige feiten in hoofde van beklaagde helpen voorkomen.

4.3 Bijdrage slachtofferfonds

Bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdstraf moet de rechter aan de veroordeelde de verplichting opleggen tot betaling van een bedrag van thans 25 euro, verhoogd met de wettelijke opdecieimen, als bijdrage voor het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 W 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen).

Op dit ogenblik bedraagt deze vergoeding 25 euro, nog te vermeerderen met opdecieimen.

4.4 Opdecieimen

De bijdrage voor het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

De bijdrage voor het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders dient verhoogd te worden met de opdecieimen.

Dit is een techniek die de wetgever gebruikt om de geldboetes en de bijdrage aan te passen aan de stijging van de consumptieprijzen: het nominaal bedrag van de geldboetes is immers niet gewijzigd sinds de inwerkingtreding van het Strafwetboek in 1867 en door toepassing van de techniek van de opdecieimen worden de geldboetes aan de levensduurte aangepast. De vermeerdering met één opdecieim betekent dat bij het boetebedrag in de wet, één tiende van dit bedrag wordt bijgeteld.

Op grond van art. 36 en 45 van de wet van 7 februari 2003 en artikel 1 van het K.B. van 22 december 2003 werden de opdecieimen, voorzien in artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952, vanaf 1 maart 2004 gebracht op 45 in plaats van 40.

Op grond van art. 2 en 3 van de wet van 28 december 2011 werden de opdecimen, voorzien in art. 1 van de wet van 5 maart 1952 gebracht op 50 in plaats van 45 en dit voor strafbare feiten vanaf 1 januari 2012. De verhoging van de geldboete of bijdrage met 50 opdecimen, komt dus neer op een vermenigvuldiging van het boetebedrag met zes.

Deze verhoging is onmiddellijk van toepassing op de bijdrage van 25 euro tot de financiering van het bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de occasionele redders, voorzien in art. 28-29 W 1 augustus 1985, zoals onder meer gewijzigd door art. 1 KB 31 oktober 2005, die geen straf is maar een sui generis karakter heeft (zie in dezelfde zin onder meer Cass. (2e k.) AR P.01.1103.N, 29 oktober 2002 (B.J. e.a. / D.M.), <http://www.cass.be> ; Cass. (2e k.) AR P.95.0603.N, 8 oktober 1996 (V / P), Arr. Cass. 1996, 881 ; Cass. AR P.96.0004.F, 5 juni 1996 (H / M), Arr. Cass. 1996, 549 ; Cass. AR P.94.656.F, 9 november 1994 (C / P), Arr. Cass. 1994, 938 ; Cass. AR 9316, 18 december 1991 (H / B), Arr. Cass. 1991-92, 357; Corr. Brugge (15e k.) 15 januari 2002, R.W. 2001-02, 996, noot P. ARNOU).

De bijdrage wordt op die wijze vermeerderd met opdecimen en gebracht op 150,00 euro.

4.5 Vaste vergoeding

Naast de veroordeling tot de kosten van het onderzoek, wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure. Het bedrag hiervan wordt bij koninklijk besluit bepaald in het tarief in strafzaken. Actueel bedraagt deze vergoeding 51,20 euro.

4.6 Kosten

Eerste en tweede beklaagde worden tegelijkertijd veroordeeld wegens het misdrijf onder de enige tenlastelegging zodat zij met toepassing van art. 50, tweede lid Sw. hoofdelijk moeten worden veroordeeld tot de daaraan verbonden kosten.

4.7 Artikel 4 V.T. Sv.

Overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. worden de burgerlijke belangen die niet in staat van wijzen zijn, d.i. waarover nog niet kan geoordeeld worden, ambtshalve aangehouden.

5 OP BURGERLIJK GEBIED

5.1 De vordering van Steve H.

De rechtbank houdt voor de bespreking van de vordering van de burgerlijke partij de indeling van de burgerlijke partij aan.

1. Persoonlijke tijdelijk ongeschiktheid

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 4.931,50 euro.

Eerste beklagde L. betwist dit bedrag door te stellen dat er geen melding werd gemaakt van hospitalisatie in de schaderaming van de deskundige zodat 25,00 euro in plaats van 31 euro per dag dient te worden aangerekend.

Tweede beklagde betwist het bedrag van 4.931,50 euro niet.

De rechtbank is van oordeel dat het gevorderde bedrag kan toegekend worden. Uit het strafdossier blijkt duidelijk de hospitalisatie van de burgerlijke partij. Zo begeeft de politie en de wetsarts zich naar het ziekenhuis voor verhoor respectievelijk onderzoek van de burgerlijke partij.

Het bedrag van 4.931,50 euro kan toegekend worden.

2. Economisch verlies huishouden

De burgerlijke partij vordert ook hier een bedrag van 4.931,50 euro.

Eerste beklagde voert hetzelfde verweer als voor de persoonlijke ongeschiktheid, waarop de rechtbank daar reeds antwoordde.

Tweede beklagde stelt dat de burgerlijke partij in een kangoeroewoning woont en dat mag worden aangenomen dat zij ouders een handje zullen toesteken in het huishouden.

Tweede beklagde vraagt daarom de gevorderde vergoeding te herleiden tot 65 % van het gevorderde, namelijk 3.189,87 euro.

Beklagde is alleenstaande die bovendien nog de zorg van zijn dochter M. op zich neemt. Terecht stelt de burgerlijke partij dat hij niet in een kangoeroewoning leeft, maar in een woning die naast de woning van zijn ouders gelegen is. Terecht stelt hij dat zijn ouders zeventigers zijn en hij eerder zijn ouders een handje toesteeft dan omgekeerd.

Het door de burgerlijke partij gevorderde bedrag is gegrond en kan toegekend worden.

3. Medische kosten

3.1 Tandschade

De burgerlijke partij vraagt hiervoor een voorbehoud aangezien hij nog niet beschikt over een exemplaar van het verslag van tandarts V. zoals geconsulteerd door de deskundige. Het betreft de kostprijs van de reeds uitgevoerde behandelingen en ook de vervangingen en behandelingen die in de toekomst noodzakelijk zullen blijken.

Geen van de beklaagde heeft bezwaar tegen het toekennen van een voorbehoud.

3.2 Overige medische kosten + kosten beschadiging voortuin

De burgerlijke partij vordert in haar conclusie van 8 mei 2015 hiervoor een bedrag van 1.268,87 euro.

Eerste beklaagde betwist deze vordering niet.

Tweede beklaagde betwist in zijn conclusie de ambulancekosten nog maar in de conclusie van de burgerlijke partij die op de zitting van 8 mei 2015 werd neergelegd, werd reeds rekening gehouden met de opmerking van tweede beklaagde en het bedrag van de ambulancekosten aangepast zoals gesuggereerd door tweede beklaagde.

Het bedrag van 1.268,87 euro kan toegekend worden.

4. Kledijschade

De burgerlijke partij vordert voor deze schadepost een forfaitair bedrag van 375,00 euro.

Deze post wordt niet betwist en kan worden toegekend zoals gevorderd.

5. Verplaatsings- en administratiekosten

De burgerlijke partij vordert hier een bedrag van 250,00 en verantwoordt de begroting hiervan door te verwijzen naar de herhaaldelijke ingrepen met diverse verplaatsingen naar apotheek, dokter, mutualiteit die in rechtstreeks verband met de feiten staan.

Beide beklaagden vragen de herleiding van deze schadepost naar 100,00 euro. De beklaagden stellen dat er geen bewijsstukken zijn en zelfs geen overzicht wordt gegeven van de gedane verplaatsingen.

De rechtbank herleidt de vordering naar het niet betwiste bedrag van 100,00 euro.

6. Blijvende persoonlijke ongeschiktheid

Het gevorderde bedrag van 16.800,00 euro wordt door beklaagden niet betwist en kan worden toegekend.

7. Blijvende economische schade huishouden

De burgerlijke partij vordert een bedrag van 61.798,11 euro. De burgerlijke partij gebruikt de kapitalisatiemethode.

Tweede beklaagde stelt dat deze schadepost moet berekend worden per punt wat zou betekenen dat slechts een vergoeding van 16.800,00 euro verschuldigd zou zijn.

Eerste beklaagde sluit zich aan bij het verweer van tweede beklaagde.

De rechtbank is van oordeel dat de burgerlijke partij gerechtigd is gebruik te maken van de kapitalisatiemethode gelet op het hoge percentage.

Tweede beklagde herrekenet in ondergeschikte orde de vergoeding volgens de kapitalisatiemethode. Hij gaat hierbij opnieuw uit van de veronderstelling dat de burgerlijke partij hulp krijgt van zijn ouders en bovendien dat de dochter ook na haar twintig jaar zal blijven inwonen in de woning dit thans aan de ouders van de burgerlijke partij toebehoort. Het is terecht dat de burgerlijke partij met zulke verregaande en eerder onwaarschijnlijke veronderstellingen en hypothesen geen rekening moet houden bij de berekening.

Het door de burgerlijke partij gehanteerde percentage is realistisch.

De vordering kan toegekend worden zoals gevorderd : 61.798,11 euro.

8. Blijvende economische ongeschiktheid

Geen betwisting : 21.000,00 euro

9. Morele schade als gevolg van agressie – doorstane angsten – ongemakken.

De burgerlijke partij vordert hiervoor een bedrag dat volgens haar in billijkheid kan worden begroot op 15.000,00 euro.

Beide beklagden betwisten deze schadepost integraal.

De burgerlijke partij heeft in haar conclusies uiteengezet waarop haar vordering gebaseerd is. Het betreft schade die niet in de andere schadeposten begrepen is.

Beide beklagden schatten de gevolgen van hun daden niet in. De burgerlijke partij heeft terecht gevreesd voor zijn leven, heeft uren zwaargewond in zijn auto gelegen vooraleer hij de hulpdiensten kon verwittigen en ondervindt tot op de dag van vandaag maar ook in de toekomst hinder op allerlei vlakken die niet in de andere schadeposten zijn begrepen.

Terecht is er een verschil tussen een slachtoffer van een verkeersongeval en de burgerlijke partij die slachtoffer is geworden van een opzettelijke ongeziene agressie, van twee personen die hem 's nachts opgewacht hebben en zonder enig foutief gedrag van de burgerlijke partij hem dusdanige verwondingen toegebracht dat hij nooit meer dezelfde zal worden.

De vordering voor morele schade is gegrond voor 15.000,00 euro.

10. Overzicht

De gevorderde bedragen zijn gegrond als volgt :

1. Persoonlijke ongeschiktheid :	4.931,50 euro
2. Economisch verlies huishouden TWO :	4.931,50 euro
3. Medische kosten :	1.268,87 euro
4. Kledischade :	375,00 euro
5. Verplaatsings- en administratiekosten :	100,00 euro

6. Blijvende persoonlijke ongeschiktheid :	16.800,00 euro
7. Blijvende economische schade huishouden :	61.798,11 euro
8. Blijvende economische ongeschiktheid :	21.000,00 euro
9. Morele schade agressie – leed :	15.000,00 euro
Totaal :	126.204,98 euro

In de conclusie van de burgerlijke partij werden in de optelling onder punt 10 de bedragen van 4.931,50 euro voor de posten 1 & 2 verkeerdelijk als 5.931,50 euro overgenomen. Dit vermindert het eindtotaal met 2 x 1.000 euro.

De rechtbank zet die vergissing recht.

11. Intrest

De gevorderde intrest, meer bepaald de datum van aanvang voor de verschillende schadeposten, wordt niet betwist.

12. Rechtsplegingsvergoeding

De gevorderde rechtsplegingsvergoeding wordt niet betwist.

5 TOEGEPASTE WETTELIJKE BEPALINGEN

De rechtbank hield bij de totstandkoming van haar beslissing rekening met onder andere de volgende wetsbepalingen, waarvan een aantal de bestanddelen inhouden van het misdrijf of de misdrijven, waarvoor veroordeeld wordt en die hiervoor een straf bepalen :

- art. 1382 van het Burgerlijk Wetboek
- art. 2-7-25-50-66-79-80-84-392-400-405quater van het Strafwetboek;
- art. 4 van de Wet van 17 april 1878 houdende de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (V.T. Sv.);
- art. 185-162 juncto 194-195 van het Wetboek van Strafvordering;
- art. 2-3 van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden;
- art. 8 § 1 van de wet van 29 juni 1964;
- art. 1 van de wet van 5 maart 1952;
- art. 28-29 van de wet van 1 augustus 1985;
- art. 91, tweede alinea –148-149 van het K.B. van 28 december 1950;
- art. 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken

UITSPRAAK

De rechtbank beslist op TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

De strafvordering zoals aanhangig gemaakt, is ontvankelijk.

De rechtbank herkwalficeert de feiten als volgt :

Te Keerbergen op 5 januari 2011,

A. Met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht aan H. Steve, met de omstandigheid dat de slagen of verwondingen, hetzij een ongeneeslijk lijkende ziekte, hetzij een blijvende ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid, hetzij het volledig verlies van een het gebruik van een orgaan, hetzij een zware verminking ten gevolge hebben gehad, met de omstandigheid dat een van de drijfveren van het misdrijf bestond in de haat tegen, het misprijzen van of de vijandigheid tegen een persoon wegens diens zogenaamd ras, zijn huidskleur, zijn afkomst, zijn nationale of etnische afstamming, zijn nationaliteit, zijn geslacht, zijn seksuele geaardheid, zijn burgerlijke staat, zijn geboorte, zijn leeftijd, zijn fortuin, zijn geloof of levensbeschouwing, zijn huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een handicap, zijn taal, zijn politieke overtuiging, een fysieke of genetische eigenschap of zijn sociale afkomst.

De rechtbank stelt vast dat er in hoofde van beide beklaagden verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, namelijk de afwezigheid van criminele veroordelingen in hun strafrechtelijk verleden, zodat de feiten door deze rechtbank kunnen beoordeeld worden.

De rechtbank verklaart de feiten van de tenlastelegging zoals geherkwalficeerd, bewezen lastens eerste beklaagde Nick. Edward Lisette L. en veroordeelt hem hiervoor tot :

- een hoofdgevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een periode van 5 jaar voor de helft van de gevangenisstraf

De rechtbank verplicht eerste beklaagde Nick Edward Lisette L. tot betaling van een bijdrage van 25,00 euro, dit bedrag van 25,00 euro met 50 opdecimen gebracht op 150,00 euro.

De rechtbank legt aan eerste beklaagde Nick Edward Lisette L. bovendien een vergoeding van 51,20 euro op.

De rechtbank verklaart de feiten van de tenlastelegging zoals geherkwalficeerd, bewezen lastens tweede beklaagde Sasha S. en veroordeelt hem hiervoor tot :

- een hoofdgevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een periode van 5 jaar voor de helft van de gevangenisstraf

De rechtbank verplicht tweede beklaagde Sasha S. tot betaling van een bijdrage van 25,00 euro, dit bedrag van 25,00 euro met 50 opdecimen gebracht op 150,00 euro.

De rechtbank legt aan tweede beklaagde Sasha S. bovendien een vergoeding van 51,20 euro op.

De rechtbank houdt de burgerlijke belangen waarover nog niet geoordeeld kan worden overeenkomstig artikel 4 V.T. Sv. ambtshalve aan.

De rechtbank veroordeelt eerste beklagde Nick Edward Lisette L. en tweede beklagde Sasha S. hoofdelijk tot de kosten, tot op heden begroot op 6925,23 euro.

OP BURGERLIJK GEBIED

De vordering van de burgerlijke partij de heer Steve Albert Maria H. is ontvankelijk en gegrond als volgt :

De rechtbank veroordeelt eerste beklagde Nick Edward Lisette L. en tweede beklagde Sasha S. hoofdelijk tot betaling aan de heer Steve Albert Maria H. van het bedrag van

- 126.204,98 euro, meer de vergoedende intrest aan de wettelijke intrestvoet op
 - o 15.375,00 euro vanaf 5 januari 2011
 - o 11.131,87 euro vanaf 5 juli 2011
 - o 37.800,00 euro vanaf 5 januari 2012
 - o 5.925,00 vanaf 21 augustus 2013
- meer de gerechtelijke intrest op 126.204,98 aan de wettelijke intrestvoet vanaf heden
- 5.500,00 euro ten titel van rechtsplegingsvergoeding

De rechtbank verleent voorbehoud aan de burgerlijke partij Steve Albert Maria H.

- voor wat de eventuele achteruitgang van de kaakgewrichten en de noodzakelijke behandeling daarvoor;
- voor wat de toekomstige herstellingen van de tandschade betreft conform het verslag van tandarts V.;

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering tot onmiddellijke aanhouding van L. Nick Edward Lisette en S. Sasha

Beklaagden zijn afwezig.

De vordering is ontvankelijk.

Er zijn echter op dit ogenblik onvoldoende redenen in de zin van art 16§5 van de wet van 20 juli 1990 om tot de onmiddellijke aanhouding van beklagden over te gaan.

Gezien artikel 33§2 van de wet van 20 juli 1990.

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK,

Verklaart het verzoek van het openbaar ministerie tot onmiddellijke aanhouding van beklagden L. Nick Edward Lisette en S. Sasha ontvankelijk, doch ongegrond.

De rechtbank wijst de vordering tot onmiddellijke aanhouding af.

DIT VONNIS WERD UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de éérentwintigste kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:
de heer E. J., alleensprekend rechter
een magistraat van het openbaar ministerie zoals vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting
mevrouw G. H., griffier